Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 24 września 2015 r.*

System językowy — Ogłoszenia o konkursach otwartych celem naboru administratorów i asystentów — Wybór drugiego języka spośród trzech języków — Język komunikacji ze startującymi w konkursie kandydatami — Rozporządzenie nr 1 — Artykuł 1d ust. 1, art. 27 i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego — Zasada niedyskryminacji — Proporcjonalność

W sprawach T-124/13 i T-191/13

Republika Włoska, reprezentowana przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez P. Gentilego, avvocato dello Stato,

strona skarżąca w sprawie T-124/13,

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane początkowo przez S. Centeno Huertę, a następnie przez J. Garcíę-Valdecasasa Dorrega, abogados del Estado,

strona skarżąca w sprawie T-191/13 oraz interwenient popierający żądania Republiki Włoskiej w sprawie T-124/13,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej w sprawie T-124/13 przez J. Curralla, B. Eggers i G. Gattinarę, w sprawie T-191/13 przez J. Curralla, J. Baquera Cruza i B. Eggers, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mających za przedmiot, w sprawie T-124/13, żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AST/125/12 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej asystentów w następujących dziedzinach: audyt, finanse/księgowość i ekonomia/statystyka (Dz.U. 2012, C 394 A, s. 1), po drugie, ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AST/126/12 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej asystentów w następujących dziedzinach: biologia/nauki przyrodnicze i medyczne, chemia, fizyka i materiałoznawstwo, badania jądrowe, inżynieria lądowa i mechaniczna i inżynieria elektryczna i elektroniczna (Dz.U. 2012, C 394 A, s. 11) i po trzecie, ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/248/13 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów (AD 6) w następujących dziedzinach: bezpieczeństwo budynków i inżynieria instalacji budowlanych (Dz.U. 2013, C 29 A, s. 1) oraz, w sprawie T-191/13, żądanie stwierdzenia nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/248/13,

SĄD (ósma izba),

w składzie: D. Gratsias (sprawozdawca), prezes, M. Kancheva i C. Wetter, sędziowie,

* Języki postępowania: włoski i hiszpański.

sekretarze: J. Palacio-González, główny administrator i S. Bukšek Tomac, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozpraw w dniach 26 lutego i 4 marca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO) jest międzyinstytucjonalnym organem utworzonym w drodze decyzji 2002/620/WE Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 25 lipca 2002 r. ustanawiającej EPSO (Dz.U. L 197, s. 53). Na podstawie art. 2 akapit trzeci Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") w wersji obowiązującej przed wejściem w życie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego regulamin pracowniczy (Dz.U. L 124, p. 1) instytucje będące sygnatariuszami tej decyzji w jej art. 2 ust. 1 nadały EPSO uprawnienia do selekcji, powierzone na mocy art. 30 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego i na mocy załącznika III do regulaminu pracowniczego organom powołującym. Artykuł 4 decyzji stanowi, że o ile zgodnie z art. 91a regulaminu pracowniczego wnioski i zażalenia odnoszące się do wykonywania uprawnień powierzonych EPSO składa się do EPSO, o tyle wszelkie odwołania w tych sprawach należy kierować przeciwko Komisji.

2 W dniu 7 września 2012 r. EPSO opublikowało w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. C 270 A, s. 1) przewodnik dotyczący konkursów otwartych (zwany dalej „przewodnikiem"). Część 3 przewodnika, zatytułowana „Przekazywanie informacji", stanowi:

„Aby informacje o charakterze ogólnym oraz komunikaty do kandydatów lub informacje otrzymywane od kandydatów były jasne i zrozumiałe, przekazywane są one wyłącznie w języku niemieckim, angielskim lub francuskim. To samo dotyczy zaproszeń na poszczególne testy i egzaminy, jak również całej korespondencji pomiędzy EPSO a kandydatami".

3 W dniu 20 grudnia 2012 r. EPSO opublikowało w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AST/125/12 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej asystentów w następujących dziedzinach: audyt, finanse/księgowość i ekonomia/statystyka (Dz.U., C 394 A, s. 1) oraz ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AST/126/12 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej asystentów w następujących dziedzinach: biologia/nauki przyrodnicze i medyczne, chemia, fizyka i materiałoznawstwo, badania jądrowe, inżynieria lądowa i mechaniczna i inżynieria elektryczna i elektroniczna (Dz.U. C 394 A, s. 11). W dniu 31 stycznia 2013 r. opublikowało też w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/248/13 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów (AD 6) w następujących dziedzinach: bezpieczeństwo budynków i inżynieria instalacji budowlanych (Dz.U. C 29 A, s. 1). Są to ogłoszenia o konkursie, których stwierdzenia nieważności żąda się w skargach w niniejszych sprawach (zwane dalej łącznie „zaskarżonymi ogłoszeniami").

4 Na wstępie do każdego z zaskarżonych ogłoszeń wskazano, że przewodnik stanowi „integralną część ogłoszenia o konkursie".

5 W ramach warunków udziału w konkursach, których dotyczyły zaskarżone ogłoszenia, wymagano bardzo dobrej znajomości jednego z języków urzędowych Unii Europejskiej (wówczas było ich 23), i ten język oznaczono jako „język 1" konkursu, oraz zadowalającej znajomości drugiego języka, oznaczonego jako „język 2". Język ten kandydat mógł wybrać spośród niemieckiego, angielskiego lub francuskiego, przy czym musiał on być obowiązkowo różny od języka wybranego przez kantata jako język 1 (część III, pkt 2.3 zaskarżonych ogłoszeń).

6 W tym samym miejscu w każdym z zaskarżonych ogłoszeń podano objaśnienia dotyczące ograniczenia języka 2 do trzech ww. języków. Ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/248/13 wskazuje w tym względzie, co następuje:

„Zgodnie z wyrokiem [z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja, C-566/10 P, Zb.Orz., EU:C:2012:752] instytucje UE mają obowiązek wskazania powodów ograniczenia w niniejszym konkursie wyboru drugiego języka do mniejszej liczby języków urzędowych UE.

W związku z tym niniejszym informujemy kandydatów, że możliwości wyboru drugiego języka w ramach niniejszego konkursu zostały określone zgodnie z interesem służby, który wymaga, aby nowo zatrudnione osoby były niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i do skutecznej komunikacji w codziennej pracy. W przeciwnym razie wydajność pracy w instytucjach poważnie by ucierpiała.

Zgodnie z długoletnią praktyką dotyczącą komunikacji wewnętrznej w instytucjach UE, a także z uwagi na potrzeby służb w zakresie komunikacji zewnętrznej i prowadzenia dokumentacji, językami najpowszechniej wykorzystywanymi są angielski, francuski i niemiecki. Ponadto angielski, francuski i niemiecki są językami zdecydowanie najczęściej wybieranymi przez kandydatów w kategorii „język 2" w konkursach, w których można dokonać w tym zakresie swobodnego wyboru. Taka sytuacja odzwierciedla obecne standardy edukacyjne i zawodowe, na podstawie których od kandydatów na stanowiska w instytucjach Unii Europejskiej można oczekiwać znajomości przynajmniej jednego z tych trzech języków. W związku z tym, uwzględniając interes służby oraz potrzeby i wiedzę kandydatów, a także dziedzinę niniejszego konkursu, uzasadnione jest przeprowadzenie testów w trzech wspomnianych językach. Ma to zagwarantować, że wszyscy kandydaci, niezależnie od tego, jaki język jest ich językiem pierwszym, będą władać przynajmniej jednym ze wspomnianych trzech języków urzędowych na poziomie umożliwiającym wykonywanie obowiązków służbowych. Ponadto w interesie równego traktowania kandydatów wszyscy kandydaci mają obowiązek przystąpienia do testów w swoim drugim języku, wybranym spośród trzech wskazanych. Dotyczy to również kandydatów, których pierwszym językiem jest jeden ze wskazanych trzech języków. Przeprowadzane w taki sposób testy szczególnych kompetencji kandydatów umożliwiają instytucjom dokonanie oceny zdolności kandydatów do bezzwłocznego wykonywania zadań w środowisku, które jest bardzo zbliżone do prawdziwego środowiska pracy. Powyższe pozostaje bez uszczerbku dla możliwości odbywania w późniejszym terminie szkoleń językowych w celu osiągnięcia zdolności do pracy w trzecim języku, zgodnie z art. 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego".

Pozostałe dwa zaskarżone ogłoszenia podają co do istoty te same wyjaśnienia, sformułowane nieco inaczej w niektórych wersjach językowych.

7 Ogłoszenia o konkursie EPSO/AST/125/12 i EPSO/AD/248/13 przewidują organizację „testów wstępnych", które odbywają się na komputerze (część IV obu tych ogłoszeń). W ogłoszeniu o konkursie EPSO/AD/248/13 wskazano, że te testy będą przeprowadzone wyłącznie wtedy, gdy liczba zarejestrowanych kandydatów w poszczególnych dziedzinach przekroczy 1000 osób.

8 Ogłoszenia o konkursie EPSO/AST/126/12 i EPSO/AD/248/13 zawierają część (część IV pierwszego i część V drugiego z nich) zatytułowaną „Dopuszczenie do udziału w konkursie i wybór na podstawie kwalifikacji". Napisane jest w niej, że spełnienie warunków ogólnych i szczegółowych oraz kwalifikacje kandydatów są oceniane „najpierw" na podstawie informacji, jakie podają oni w zgłoszeniach. W tym

względzie ogłoszenie wyjaśnia, że analizowane są odpowiedzi kandydatów na pytania dotyczące ogólnych i szczegółowych warunków w celu wyłonienia kandydatów spełniających wszystkie warunki dopuszczenia do udziału w konkursie. Komisja konkursowa przystępuje następnie do oceny kwalifikacji kandydatów, którzy spełniają warunki udziału w konkursie, w celu wyłonienia osób posiadających kwalifikacje najlepiej odpowiadające zakresowi obowiązków (zwłaszcza dyplomy, doświadczenie zawodowe) oraz spełniających w najwyższym stopniu kryteria wyboru określone w ogłoszeniu o konkursie.

9 Ta selekcja prowadzona jest wyłącznie na podstawie oświadczeń kandydatów w zakładce „Ocena zdolności" formularza zgłoszenia. Oświadczenia te w odpowiednim wypadku weryfikuje się później na podstawie dokumentów poświadczających dostarczonych przez kandydatów, w przypadku kandydatów, którzy osiągnęli wymaganą minimalną liczbę punktów oraz najwyższe wyniki na dalszym etapie konkursu. Selekcja przebiega dwuetapowo. Wstępna ocena kwalifikacji odbywa się wyłącznie na podstawie odpowiedzi zaznaczonych w zakładce „ocena zdolności" formularza zgłoszenia, z uwzględnieniem współczynnika dla poszczególnych pytań. W zależności od znaczenia przypisanego poszczególnym kryteriom wskazanym w pkt 4 załączników zaskarżonych ogłoszeń komisja konkursowa ustala odnośny współczynnik ważności (o wartości od 1 do 3), zanim przejdzie do analizy zgłoszeń. Następnie wybór dokonywany jest spośród przesyłanych drogą elektroniczną formularzy zgłoszeniowych kandydatów, którzy uzyskali najwyższą liczbę punktów. Liczba ocenianych na tym drugim etapie kandydatur jest dla poszczególnych dziedzin w przybliżeniu 9 razy większa niż liczba laureatów wskazana w danym ogłoszeniu o konkursie. Komisja konkursowa analizuje odpowiedzi kandydatów i przyznaje każdej z nich od 0 do 4 punktów. Liczba punktów jest następnie mnożona przez współczynnik ważności dla danego pytania, a uzyskane wyniki dodaje się w celu obliczenia ogólnego wyniku. Komisja konkursowa sporządza następnie listę kandydatów sklasyfikowanych według uzyskanej liczby punktów.

10 Ostatni etap postępowań, których dotyczą zaskarżone ogłoszenia, to w przypadku ogłoszeń o konkursie EPSO/AST/125/12 i EPSO/AD/248/13 tzw. „etap oceny zintegrowanej" (zob. odpowiednio części V i VI tych dwóch ogłoszeń o konkursie), a w przypadku ogłoszenia o konkursie EPSO/AST/126/12 „konkurs otwarty" (zob. część V wskazanego ogłoszenia). Liczba kandydatów zaproszonych do etapu oceny zintegrowanej jest dla poszczególnych dziedzin maksymalnie 3 razy większa niż liczba laureatów.

11 Ogłoszenia o konkursie EPSO/AST/126/12 i EPSO/AD/248/13 zawierają załączniki, dotyczące poszczególnych dziedzin, których dotyczą te dwa ogłoszenia. Punkt 4 każdego z załączników zawiera wykaz kryteriów wyboru, które komisja konkursowa bierze pod uwagę przy ocenianiu wagi odpowiedzi zakreślonych przez kandydatów w zakładce „ocena zdolności" formularza zgłoszenia (zob. pkt 9 powyżej).

Przebieg postępowania i żądania stron

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 marca 2013 r. Republika Włoska wniosła skargę w sprawie T-124/13.

13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 lipca 2013 r. Królestwo Hiszpanii złożyło wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Republiki Włoskiej. Postanowieniem z dnia 11 września 2013 r. prezes trzeciej izby Sądu dopuścił je do sprawy w charakterze interwenienta. W dniu 22 listopada 2013 r. Królestwo Hiszpanii złożyło swoje uwagi.

14 W sprawie T-124/13 Republika Włoska wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych ogłoszeń;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

15 Królestwo Hiszpanii popiera żądania Republiki Włoskiej zmierzające do stwierdzenia nieważności zaskarżonych ogłoszeń, a ponadto wnosi o obciążenie Komisji kosztami związanymi ze swoim udziałem w postępowaniu w charakterze interwenienta.

16 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 kwietnia 2013 r. Królestwo Hiszpanii wniosło skargę w sprawie T-191/13.

18 Królestwo Hiszpanii wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/248/13;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

19 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

20 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do ósmej izby, której w rezultacie przekazane zostały niniejsze sprawy.

21 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania w niniejszych sprawach i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. zwrócił się do stron w sprawie T-191/13 o udzielenie odpowiedzi na piśmie na szereg pytań. Strony spełniły to żądanie w terminie.

22 Strony wygłosiły swe stanowiska oraz udzieliły ustnych odpowiedzi na pytania Sądu na rozprawach w dniu 26 lutego 2015 r. w sprawie T-191/13 oraz w dniu 4 marca 2015 r. w sprawie T-124/13.

23 Na rozprawie w sprawie T-191/13 Sąd wyznaczył Królestwu Hiszpanii termin na przedstawienie na piśmie uwag w przedmiocie ewentualnego połączenia niniejszych spraw do celów wydania wyroku. W dniu 3 marca 2015 r. został zamknięty ustny etap postępowania w następstwie przedstawienia przez Królestwo Hiszpanii tych uwag.

Co do prawa

24 Wobec braku zastrzeżeń, wyrażonego przez strony w odpowiedzi na pytanie Sądu zadane na rozprawie ustnie, a w przypadku Królestwa Hiszpanii – na piśmie (zob. pkt 23 powyżej), Sąd zdecydował połączyć obie sprawy do celów wydania orzeczenia kończącego postępowanie w nich, zgodnie z art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem.

25 Na poparcie skargi w sprawie T-124/13 Republika Włoska podnosi siedem zarzutów, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 263 TFUE, 264 TFUE i 266 TFUE; drugi – naruszenia art. 342 TFUE oraz art. 1 i 6 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu

językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17, s. 385), ze zmianami; trzeci – naruszenia art. 6 ust. 3 UE, art. 18 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogłoszonej w dniu 7 grudnia 2000 r. w Nicei (Dz.U. C 364, s. 1), art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1, art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego, a także art. 1 ust. 2 i 3, załącznika III do regulaminu pracowniczego; czwarty – naruszenia art. 6 ust. 3 UE i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań; piąty – nadużycia władzy oraz naruszenia „istotnych norm prawnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursie", w szczególności art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi, art. 28 lit. f), art. 34 ust. 3 oraz art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego, a także zasady proporcjonalności; szósty – naruszenia art. 18 TFUE, art. 24 akapit czwarty TFUE, art. 22 karty praw podstawowych, art. 2 rozporządzenia nr 1, a także art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego; zaś siódmy – naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1, art. 1d ust. 1 i 6 oraz art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego, art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego, zasady proporcjonalności oraz „przeinaczenia okoliczności faktycznych".

26 W sprawie T-124/13 Królestwo Hiszpanii podnosi na poparcie żądań Republiki Włoskiej, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonych ogłoszeń ze względu na naruszenie art. 22 karty praw podstawowych, art. 342 TFUE, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1, art. 1d i 27 regulaminu pracowniczego oraz orzecznictwa ukształtowanego w wyniku wyroku z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja (C-566/10 P, Zb.Orz., EU:C:2012:752). Dodaje, że zaskarżone ogłoszenia są dyskryminujące ze względu na bezpodstawne faworyzowanie języków niemieckiego, angielskiego i francuskiego; że naruszają art. 27 regulaminu pracowniczego, gdyż określony w nich system doboru nie gwarantuje naboru najlepszych kandydatów, oraz że naruszają zasadę proporcjonalności, gdyż nie stanowią najlepszego środka do osiągnięcia zamierzonego celu.

27 W sprawie T-191/13 Królestwo Hiszpanii podnosi w istocie trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia rozporządzenia nr 1, drugi – naruszenia art. 1d regulaminu pracowniczego oraz zasad niedyskryminacji i proporcjonalności, a trzeci – naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego.

28 Należy stwierdzić, że w powyższych zarzutach Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii kwestionują dwa różne aspekty zaskarżonych ogłoszeń, a mianowicie, po pierwsze, ograniczenie do niemieckiego, angielskiego i francuskiego języków, którymi można posługiwać się w korespondencji między kandydatami a EPSO, a po drugie, ograniczenie do wskazanych powyżej trzech języków wyboru drugiego języka przez kandydatów startujących w konkursach, których dotyczą te ogłoszenia. Ponadto w sprawie T-191/13 Królestwo Hiszpanii kwestionuje trzeci aspekt ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/248/13, a mianowicie używanie drugiego języka, wybranego przez kandydata startującego w konkursie, którego dotyczy to ogłoszenie, spośród niemieckiego, angielskiego i francuskiego, na niektórych egzaminach ostatniego etapu konkursu („etap oceny zintegrowanej"; zob. pkt 10 powyżej).

29 Należy kolejno zbadać, w świetle podnoszonych przez Republikę Włoską i Królestwo Hiszpanii zarzutów, zgodność z prawem dwóch aspektów zaskarżonych ogłoszeń, które one kwestionują (zob. pkt 28 powyżej). Następnie należy, w odpowiednim razie, zbadać zgodność z prawem trzeciego aspektu ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/248/13, kwestionowanego przez Królestwo Hiszpanii (zob. pkt 28 powyżej).

30 Przed przystąpieniem do tej analizy należy jednak przede wszystkim zbadać dopuszczalność pierwszego zarzutu podniesionego przez Królestwo Hiszpanii w sprawie T-191/13, dotyczącego w istocie naruszenia rozporządzenia nr 1, gdyż została ona zakwestionowana przez Komisję.

W przedmiocie dopuszczalności zarzutu pierwszego w sprawie T-191/13

31 W skardze w sprawie T-191/13 Królestwo Hiszpanii podnosi, że żąda stwierdzenia nieważności ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/248/13 na podstawie, w szczególności, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1, i dodaje, że jego zdaniem ogłoszenie to jest niezgodne z ustanowionym w tym rozporządzeniu systemem językowym.

32 Komisja podnosi jednak w istocie, że zarzut naruszenia rozporządzenia nr 1 wspomniany jest jedynie „mimochodem" przez Królestwo Hiszpanii i nie jest wystarczająco uzasadniony. Jej zdaniem taki argument nie spełnia wymogów art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. i orzecznictwa dotyczącego jego stosowania.

33 W tym względzie należy przypomnieć, że na mocy art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. skarga powinna wskazywać przedmiot sporu oraz zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Niezależnie od kwestii terminologicznych wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i precyzyjne, aby pozwolić stronie pozwanej na przygotowanie obrony, a Sądowi na dokonanie kontroli sądowej. W celu zagwarantowania pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, będące podstawą jej złożenia, wynikały w sposób spójny i zrozumiały z samej treści skargi. Konkretniej rzecz ujmując, chociaż należy zgodzić się, że przedstawienie zarzutów skargi nie jest związane z terminologią i wykazem zawartymi w regulaminie postępowania i że przedstawienie tych zarzutów może być wystarczające raczej ze względu na ich istotną treść niż ich kwalifikację prawną, to dzieje się tak tylko pod warunkiem, że zarzuty te wystarczająco jasno wynikają ze skargi. Samo abstrakcyjne wskazanie zarzutów w skardze nie spełnia wymogów statutu Trybunału i regulaminu postępowania, zaś użyte w tych aktach wyrażenie „zwięzłe przedstawienie zarzutów" oznacza, że w skardze należy wyłuszczyć, na czym polega zarzut stanowiący podstawę skargi (zob. postanowienie z dnia 28 kwietnia 1993 r., De Hoe/Komisja, T-85/92, Rec, EU:T:1993:39, pkt 20, 21 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Z tego orzecznictwa wynika, że – z wyjątkiem zarzutów dotyczących bezwzględnych przeszkód procesowych, które sąd Unii powinien uwzględnić z urzędu – to strona skarżąca powinna przedstawić w skardze zarzuty, które podnosi na poparcie swojej skargi. W tym celu abstrakcyjne wspomnienie tytułu jakiegoś zarzutu nie jest wystarczające. Należy jeszcze wskazać, na czym ten zarzut polega, czyli innymi słowy wytłumaczyć, jaki ma on związek z żądaniem skargi i w jaki sposób, jeżeli okaże się zasadny, ma on sprawić, że sąd uwzględni te żądania.

35 Jednak, również zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w sporze, którego ramy wyznaczają strony, sąd Unii, chociaż powinien orzekać wyłącznie w przedmiocie żądań stron, nie może być związany wyłącznie argumentami przedstawionymi przez strony na poparcie ich żądań, gdyż mogłoby to sprawić, że byłby zmuszony oprzeć swe rozstrzygnięcie na błędnych względach prawnych (zob. wyrok z dnia 5 października 2009 r., Komisja/Roodhuijzen, T-58/08 P, Zb.Orz., EU:T:2009:385, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo). Zwłaszcza w przypadku sporu między stronami dotyczącego wykładni i stosowania przepisu prawa Unii, to do sądu Unii należy zastosowanie norm prawnych istotnych dla rozstrzygnięcia sporu w świetle przedstawionych mu przez strony okoliczności faktycznych. Zgodnie z zasadą iura novit curia ustalenie znaczenia przepisu prawa nie jest bowiem objęte zakresem zastosowania zasady swobodnego rozporządzania sporem przez strony (zob. ww. wyrok Komisja/Roodhuijzen, EU:T:2009:385, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

36 Z orzecznictwa tego wynika, że dopuszczalność zarzutu nie zależy od zastosowania jakiejś szczególnej terminologii. Wystarczy, by istota zarzutu wynikała wystarczająco jasno z treści skargi. Ponadto dopuszczalność zarzutu nie zależy też od powołania się na konkretne normy czy zasady prawne. Sąd

Unii powinien bowiem ustalić, jakie przepisy są istotne i zastosować je do stanu faktycznego przedstawionego przez strony, choćby nawet strony nie odwołały się do danych przepisów, lub wręcz powołały się na inne przepisy.

37 Wreszcie, również z orzecznictwa przytoczonego w pkt 35 powyżej wynika, że jeżeli strona skarżąca podniesie w dopuszczalny sposób zarzut, sąd nie może przy analizie tego zarzutu poprzestać tylko na argumentach wytaczanych przez tę stronę, lecz powinien dokonać pełnej analizy zarzutu, z uwzględnieniem wszystkich właściwych norm i zasad prawnych, właśnie po to, by jego rozstrzygnięcie nie było oparte na błędnych względach prawnych, czemu to orzecznictwo ma zapobiegać.

38 W świetle powyższego wywodu, wbrew tezie Komisji, nie można uznać, że Królestwo Hiszpanii nie podniosło w dopuszczalny sposób w swojej skardze w sprawie T-191/13 zarzutu naruszenia rozporządzenia nr 1. Nie poprzestało ono bowiem jedynie na abstrakcyjnej wzmiance na temat tego rozporządzenia w pkt 27 wskazanej skargi. W pkt 30 skargi jasno wskazało, że jego zdaniem zaskarżone ogłoszenie jest niezgodne z ustanowionym w tym rozporządzeniu systemem językowym. Następnie poświęciło całe dwie części skargi analizie zagadnień dotyczących tego systemu. Pozostała część skargi również zawiera szereg odniesień do rozporządzenia nr 1 i do ustanowionego w nim systemu językowego.

39 W szczególności w pkt 68 skargi w sprawie T-191/13 Królestwo Hiszpanii podnosi, że „ograniczenie komunikacji kandydatów z EPSO do trzech języków jest niezgodne z systemem ustanowionym przez rozporządzenie nr 1". Należy również przytoczyć pkt 96 tej skargi, znajdujący się w jej ostatniej części, pt.: „Wnioski", który brzmi następująco:

„[Zaskarżone] ogłoszenie pozbawia sensu art. 1 rozporządzenia nr 1 […], wykluczając w praktyce użycie i ocenę innych języków urzędowych Unii na korzyść angielskiego, francuskiego lub niemieckiego, bez uzasadnienia tego rodzaju ograniczenia konkretnymi obiektywnymi względami związanymi ze stanowiskami do obsadzenia. […] zaskarżone ogłoszenie nie jest jedynie rozwiązaniem organizacyjnym, tylko autentyczną zmianą całego systemu językowego, uregulowanego w art. 1 rozporządzenia nr 1".

40 Wynika z tego, że pierwszy zarzut Królestwa Hiszpanii, dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1, spełnia wymogi art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., a więc jest dopuszczalny.

W przedmiocie ograniczenia języków, którymi można posługiwać się w komunikacji między kandydatami a EPSO

41 W sprawie T-124/13 tego aspektu zaskarżonych ogłoszeń dotyczy szósty zarzut Republiki Włoskiej, dotyczący naruszenia art. 18 TFUE, art. 24 akapit czwarty TFUE, art. 22 karty praw podstawowych, art. 2 rozporządzenia nr 1 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego.

42 Zdaniem Republiki Włoskiej omawiane ograniczenie stanowi oczywiste naruszenie art. 18 TFUE, art. 24 akapit czwarty TFUE, art. 22 karty praw podstawowych, art. 2 rozporządzenia nr 1 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego. Podnosi ona, że z przepisów tych jasno wynika, iż obywatele europejscy mają prawo zwracać się do instytucji Unii w jednym z 23 języków urzędowych oraz iż mają prawo otrzymać odpowiedź instytucji w tym samym języku. Taki wniosek płynie również z ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752). Omawiane ograniczenie stanowi dyskryminację, krzywdzącą obywateli państw członkowskich innych niż te, w których językiem urzędowym są niemiecki, angielski lub francuski.

43 Republika Włoska odrzuca tezę, zgodnie z którą udział w konkursie dotyczącym naboru urzędników lub pracowników Unii nie jest formą udziału obywateli w demokratycznym życiu Unii. Przeciwnie, uważa, że postępowanie konkursowe i język używany w komunikacji stanowią „elementy składające się na stosunek natury konstytucyjnej łączący zainteresowanego obywatela i Unię". Wywodzi ona z tego, że „językiem konkursu powinien być język obywatela". Ponadto, opierając się na ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752), podważa tezę, że udział w konkursie dotyczy sytuacji wewnętrznej dla organizacji instytucjonalnej. Jej zdaniem chodzi o relację między daną instytucją a podmiotem prawa (obywatelem), który nie jest jeszcze częścią personelu tej instytucji.

44 W uwagach interwenienta Królestwo Hiszpanii popiera argumentację Republiki Włoskiej. Podnosi, że ograniczenie języków, których można używać do komunikacji między kandydatami a EPSO, daje w praktyce przewagę wszystkim tym kandydatom, których pierwszym językiem jest jeden z trzech wyznaczonych języków (niemiecki, angielski, francuski). Jego zdaniem ograniczenie ze względów funkcjonalnych języków, których można używać do komunikacji z EPSO „można by zrozumieć", lecz ograniczenie do trzech powyższych języków jest niezgodne z rozporządzeniem nr 1. Tego rodzaju ograniczenie jest ponadto dyskryminujące. Królestwo Hiszpanii również odrzuca tezę, iż nabór urzędników lub pracowników przez instytucję stanowi czysto wewnętrzną kwestię.

45 W sprawie T-191/13, jak już wspomniano (zob. pkt 38, 39 powyżej), Królestwo Hiszpanii podnosi w pierwszym zarzucie, że ograniczenie do niemieckiego, angielskiego i francuskiego języków komunikacji między EPSO a kandydatami startującymi w konkursie, którego dotyczy ogłoszenie EPSO/AD/248/13, jest niezgodne z systemem językowym ustanowionym w rozporządzeniu nr 1.

46 Komisja odpowiada, po pierwsze, że fragmenty ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752), na które powołuje się Republika Włoska, nie mają żadnego związku z kwestią języków używanych podczas egzaminów konkursowych, tylko dotyczą innego aspektu publikacji ogłoszeń o konkursie. Ona również powołuje się w tym kontekście na orzecznictwo, zwłaszcza na wyrok z dnia 9 września 2003 r., Kik/OHIM (C-361/01 P, Rec, EU:C:2003:434, pkt 82), zgodnie z którym licznych odniesień do używania języków w Unii znajdujących się w traktacie FUE nie można uznać za przejaw ogólnej zasady prawa Unii, gwarantującej każdemu obywatelowi prawo do tego, by wszystko, co mogłoby mieć wpływ na jego interesy, było w każdych okolicznościach redagowane w jego języku.

47 Komisja podnosi ponadto, że kandydaci w postępowaniu konkursowym są w „położeniu pośrednim". Wprawdzie dowiadują się o istnieniu konkursu po przeczytaniu ogłoszenia o konkursie opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i to właśnie dlatego zaskarżone ogłoszenia zostały opublikowane we wszystkich językach oficjalnych Unii, ale już po tym, jak kandydat nawiąże kontakt z administracją w celu wzięcia udziału w konkursie, można się po nim zasadnie spodziewać, że włada przynajmniej jednym językiem urzędowym niebędącym jego językiem ojczystym.

48 Zdaniem Komisji nie można przyjąć, że znajomość języków przez startujących w konkursie kandydatów ma drugorzędne znaczenie. Takie twierdzenie nie jest zgodne z zasadą autonomii instytucji Unii, zapisaną w art. 335 TFUE i 336 TFUE. Na mocy tej zasady ustalenie potrzeb językowych służb należy wyłącznie do instytucji, nie zaś do państw członkowskich. W ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752, pkt 87, 88) również przyznano, że interes służby stanowi uzasadniony cel, który może usprawiedliwić ograniczenia zasady niedyskryminacji ze względu na język, o której mowa w art. 1d regulaminu pracowniczego.

49 Komisja podnosi tym samym, że jakiekolwiek roszczenie zmierzające do tego, by w ramach konkursu kandydaci mogli bez jakiegokolwiek rozróżnienia posługiwać się dowolnym językiem urzędowym Unii, nie da się obronić. Instytucjom potrzebny jest operatywny personel i w związku z tym w kontaktach natury administracyjnej w sprawach organizacyjnych związanych z konkursem kandydat w nieunikniony sposób musi być również w stanie komunikować się w językach użytecznych dla

instytucji, takich jak angielski, francuski i niemiecki. Takie kontakty administracyjne są już sytuacjami związanymi ze środowiskiem pracy, w którym kandydat będzie się obracał, jeżeli uda mu się przejść konkurs.

50 Komisja dodaje, że w każdym razie komunikacja między kandydatami a EPSO dotyczy podstawowych informacji na temat przebiegu egzaminów i poszczególnych etapów postępowania konkursowego. W stosunku do poziomu znajomości i używania języków niemieckiego, angielskiego lub francuskiego wymaganego w zaskarżonych ogłoszeniach kandydat, któremu poziom znajomości języków nie pozwala nawet zrozumieć omawianej korespondencji sporządzonej w jednym z tych języków, z pewnością nie może sobie wyobrażać, że może zostać zatrudniony przez którąś z instytucji Unii. Z tych samych względów kandydaci, których ojczystym językiem jest niemiecki, angielski lub francuski, nie mają żadnej przewagi. Komisja powołuje się na poparcie swoich twierdzeń na statystyki dotyczące konkursu, którego dotyczyło ogłoszenie EPSO/AST/126, a które wykazują jej zdaniem, że to kandydaci narodowości włoskiej byli na czele listy tych, których kandydatury zostały zatwierdzone.

51 Ponadto ogólne informacje dotyczące konkursów, znajdujące się na stronie EPSO, jak również przewodnik, są opublikowane we wszystkich językach urzędowych. Zdaniem Komisji obarczenie EPSO obowiązkiem zapewnienia tłumaczenia wszystkich otrzymanych zgłoszeń z języka ojczystego kandydata na angielski, francuski lub niemiecki byłoby oczywiście niezgodne z interesem służby. Ponadto tłumaczenie curriculum vitae kandydatów byłoby dla nich niekorzystne, gdyż traciliby oni kontrolę nad informacjami, które sami zredagowali.

52 Do celów przeprowadzenia analizy tych argumentów należy przypomnieć przede wszystkim brzmienie właściwych przepisów rozporządzenia nr 1. Stanowi ono w art. 1, w wersji obowiązującej w chwili opublikowania zaskarżonych ogłoszeń, co następuje:

„Językami urzędowymi i językami roboczymi instytucji Unii są języki: angielski, bułgarski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, irlandzki, litewski, łotewski, maltański, niemiecki, niderlandzki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski i włoski”.

53 Artykuł 2 tego rozporządzenia stanowi:

„Dokumenty kierowane do instytucji przez państwo członkowskie lub osobę podlegającą jurysdykcji państwa członkowskiego są sporządzane w jednym z języków urzędowych do wyboru przez nadawcę. Odpowiedź jest sporządzana w tym samym języku”.

54 Artykuł 6 rozporządzenia nr 1 stanowi, że instytucje mogą określić szczegółowe zasady stosowania systemu językowego w swych regulaminach. Jednak, jak Trybunał stwierdził już w pkt 67 ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752), instytucje, których dotyczyły zaskarżone ogłoszenia (a których dotyczyły również ogłoszenia o konkursie będące przedmiotem sporu w przywołanej sprawie) nie określiły na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1 zasad swojego systemu językowego we własnych regulaminach. Trybunał wskazał również, że nie można uznać, iż ogłoszenia o konkursie stanowią w tym względzie przepisy regulaminowe.

55 Przed ogłoszeniem ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752) Sąd orzekł, że rozporządzenie nr 1 nie ma zastosowania do stosunków między instytucjami a ich urzędnikami oraz pracownikami, ponieważ określa ono jedynie system językowy mający zastosowanie między instytucjami Unii Europejskiej a państwem członkowskim lub osobami podlegającymi jurysdykcji jednego z tych państw członkowskich. Sąd orzekł też, że urzędnicy i inni pracownicy Unii, jak również kandydaci na takie stanowiska podlegają – jeżeli chodzi o stosowanie postanowień regulaminu pracowniczego, włącznie z tymi, które dotyczą naboru w ramach instytucji – jedynie jurysdykcji Unii. Zgodnie z tym orzecznictwem traktowanie – jeżeli chodzi o mający zastosowanie system językowy – na równi z urzędnikami i innymi pracownikami Unii kandydatów na te stanowiska znajduje uzasadnienie w okoliczności, że kandydat ten nawiązuje stosunek z instytucją Unii wyłącznie w celu

otrzymania stanowiska urzędnika bądź pracownika, do czego pewne umiejętności językowe są niezbędne i mogą być wymagane przez przepisy dotyczące naboru na dane stanowisko. W orzecznictwie tym znajduje się również odniesienie do art. 6 rozporządzenia nr 1 oraz przewidzianej w tym przepisie możliwości, by instytucje określiły zasady stosowania systemu językowego w swoich regulaminach (zob. podobnie wyrok z dnia 20 listopada 2008 r., Włochy/Komisja, T-185/05, Zb.Orz., EU:T:2008:519, pkt 117–119 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 Jednakże w następstwie ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752) powyższych względów nie można już uznawać za ważne. Trybunał orzekł bowiem, że w braku przepisów szczególnych mających zastosowanie do urzędników i pracowników oraz w braku przepisów z tego zakresu w regulaminach instytucji, których dotyczyły sporne ogłoszenia o konkursach, żaden akt prawny nie pozwala dojść do wniosku, że stosunki między instytucjami a ich urzędnikami i pracownikami są całkowicie wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1. To samo odnosi się tym bardziej do stosunków między instytucjami a kandydatami biorącymi udział w konkursie zewnętrznym, którzy zasadniczo nie są ani urzędnikami ani pracownikami (ww. w pkt 26 wyrok Włochy/Komisja, EU:C:2012:752, pkt 68, 69).

57 W tym względzie należy odrzucić argument Komisji (zob. pkt 46 powyżej) dotyczący braku znaczenia tej części ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752) dla kwestii zgodności z prawem ograniczenia języków komunikacji między kandydatami a EPSO. W tej części wyroku Trybunał badał bowiem zastosowanie rozporządzenia nr 1 do startujących w konkursie kandydatów i doszedł do wniosku, że ma ono do nich zastosowanie. Wniosek ten ma również istotne znaczenie dla kwestii poruszonej w szóstym zarzucie Republiki Włoskiej i pierwszym zarzucie Królestwa Hiszpanii.

58 Ponadto, z powyższych względów, argument Komisji (zob. pkt 47 powyżej), iż startujący w konkursie kandydaci znajdują się w „położeniu pośrednim", również należy odrzucić.

59 Jeśli chodzi o argument wysuwany przez Komisję w oparciu o ww. w pkt 46 wyrok Kik/OHIM (EU:C:2003:434, pkt 82), wystarczy wskazać, że w odróżnieniu od Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), którego system językowy był przedmiotem sporu w powyższej sprawie, instytucje, których dotyczą zaskarżone ogłoszenia, nie są objęte szczególnym systemem językowym (ww. w pkt 26 wyrok Włochy/Komisja, EU:C:2012:752, pkt 86). Podlegają one systemowi językowemu ustanowionemu przez rozporządzenie nr 1.

60 W świetle powyższego, jak również jasnego i jednoznacznego brzmienia art. 2 rozporządzenia nr 1, należy uznać, że zaskarżone ogłoszenia w zakresie, w jakim stanowią, iż startujący w spornych konkursach kandydaci muszą porozumiewać się z EPSO w języku wybranym przez siebie spośród niemieckiego, angielskiego i francuskiego, naruszają rozporządzenie nr 1. Powód ten jest wystarczający do tego, by uzasadnić stwierdzenie ich nieważności, bez potrzeby badania, czy – jak podnoszą Republika Włoska i Królestwo Hiszpanii – postanowienie to prowadzi do zabronionej dyskryminacji ze względów językowych.

61 Formularz zgłoszenia jest bowiem bez wątpienia pismem skierowanym do instytucji, które utworzyły EPSO, przez osobę podlegającą jurysdykcji państwa członkowskiego, czyli przez kandydata. Zatem zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 1 osoba ta (kandydat) ma prawo wybrania języka, w którym sporządza to pismo, spośród wszystkich języków urzędowych wymienionych w art. 1 tego rozporządzenia. Ponieważ zaskarżone ogłoszenia ograniczają ten wybór do języków niemieckiego, angielskiego i francuskiego, naruszają one te przepisy. To samo tyczy się innej ewentualnej korespondencji, którą kandydat może kierować do EPSO w sprawie konkursów, których dotyczą zaskarżone ogłoszenia.

62 Ponadto korespondencja wysyłana przez EPSO do poszczególnych kandydatów, którzy złożyli formularz zgłoszenia, stanowi odpowiedzi, w rozumieniu art. 2 rozporządzenia nr 1, na formularz zgłoszenia i na inne pisma skierowane do niego ewentualnie przez danego kandydata. Zatem na

podstawie tego ostatniego przepisu odpowiedzi te powinny być sporządzone w języku wybranym spośród wszystkich języków urzędowych przez danego kandydata do redagowania tych pism. Zaskarżone ogłoszenia naruszają omawiane rozporządzenie również dlatego, że stanowią, iż EPSO kieruje komunikaty do kandydatów w języku wybranym przez nich spomiędzy niemieckiego, angielskiego lub francuskiego, a nie spośród wszystkich języków urzędowych.

63 Poszanowanie przez EPSO spoczywającego na nim obowiązku płynącego z art. 2 rozporządzenia nr 1, by kontaktować się z kandydatami startującymi w konkursach, których dotyczą zaskarżone ogłoszenia, w języku dowolnie wybranym przez każdego z kandydatów spomiędzy wszystkich języków urzędowych, a nie tylko po niemiecku, angielsku lub francusku, jest jeszcze bardziej istotne, w przypadku gdy zaskarżone ogłoszenia przewidują „wybór na podstawie kwalifikacji" (zob. pkt 8 i 9 powyżej), prowadzony „na podstawie informacji, jakie [kandydaci] podają […] w zgłoszeniach". Ważne jest tym samym, by te informacje podawano w języku wybranym przez kandydata, w odpowiednim przypadku w jego języku ojczystym, a nie w języku, który dla niektórych z kandydatów nie będzie językiem, w jakim mogą najlepiej wyrazić to, co chcą przekazać, mimo że mogą nim władać na zadowalającym poziomie.

64 Okoliczność, że część 3 przewodnika wskazuje, iż wybór języków służących do komunikacji między kandydatami a EPSO jest ograniczony, „[a]by informacje o charakterze ogólnym oraz komunikaty do kandydatów lub informacje otrzymywane od kandydatów były jasne i zrozumiałe", nie może prowadzić do przyjęcia odmiennego wniosku. Narzucenie przez EPSO posługiwania się jednym z trzech wymienionych języków kandydatom, którzy woleliby się porozumiewać z nim w innym języku urzędowym, nie może zagwarantować tego, że dla tych kandydatów komunikaty ogólne i kierowane do nich informacje od EPSO będą „jasne i zrozumiałe". To samo dotyczy zrozumienia przez EPSO informacji otrzymywanych od tych kandydatów, gdyż mogą one być mniej jasne przez to, że będą sporządzane w języku niebędącym językiem wybranym jako pierwszy przez danych kandydatów.

65 Zresztą tak czy inaczej wystarczy zauważyć, że art. 2 rozporządzenia nr 1 nie przewiduje wyjątków od ustanowionego w nim obowiązku ani z powodów opisanych w części 3 przewodnika, ani żadnych innych (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 26 wyrok Włochy/Komisja, EU:C:2012:752, pkt 72).

66 Wskazane względy pozwalają również odrzucić pozostałe argumenty Komisji.

67 Nie można uwzględnić argumentu dotyczącego autonomii instytucji Unii (zob. pkt 48 powyżej). Rzeczywiście orzecznictwo uznaje istnienie zasady autonomii funkcjonalnej instytucji Unii w kwestii doboru urzędników i pracowników, zapisanej w art. 2 regulaminu pracowniczego. Instytucje mają więc szeroki zakres uznania i autonomii odnośnie do tworzenia miejsc pracy dla urzędników lub innych pracowników, doboru urzędników lub innych pracowników w celach obsadzenia tworzonych stanowisk oraz charakteru stosunku pracy nawiązywanego z pracownikiem (zob. podobnie wyrok z dnia 8 września 2005 r., AB, C-288/04, Zb.Orz., EU:C:2005:526, pkt 26, 28). Jednakże autonomia ta nie zwalnia ich z obowiązku przestrzegania właściwych przepisów prawa Unii, w tym przepisów art. 2 rozporządzenia nr 1, które w niniejszym przypadku zostały naruszone.

68 Należy dodać, że konieczność stosowania się do wymogów rozporządzenia nr 1 nie sprawia, iż instytucje Unii nie mogą same określić, korzystając z autonomii funkcjonalnej, na którą powołuje się Komisja, własnych potrzeb językowych. Artykuł 2 rozporządzenia nr 1, o którym właśnie mowa, nie sprzeciwia się zawarciu w ogłoszeniu o konkursie wymogu posiadania przez startujących w konkursie kandydatów szczególnych umiejętności językowych. Stanowi jedynie, że nawet w takiej sytuacji organ wydający ogłoszenie o konkursie, czyli w tym przypadku EPSO, powinien porozumiewać się z każdym kandydatem w języku urzędowym wybranym przez tego ostatniego, a nie w języku wybranym z bardziej ograniczonego zbioru języków, nawet jeśli znajomość przynajmniej jednego z tych języków byłaby wymagana od wszystkich kandydatów do wzięcia udziału w konkursie.

69 Argument Komisji, iż komunikacja między kandydatami a EPSO dotyczy podstawowych informacji, które kandydat znający niemiecki, angielski lub francuski w stopniu wystarczającym, by móc wziąć udział w konkursie, zrozumie bez żadnej trudności, również należy odrzucić, tak samo jak i ten, że konieczność tłumaczenia zgłoszeń z języków, w jakich je sporządzono, na języki niemiecki, angielski lub francuski jest niezgodna z interesem służby. Artykuł 2 rozporządzenia nr 1 nie przewiduje wyjątków od ustanowionego w nim obowiązku ani z powodu interesu służby, ani żadnego innego. Ponadto już wskazano, że przepis ten pozostawia osobie, która zwraca się z pismem do instytucji, wybór języka, w którym będzie sporządzone to pismo, oraz nakłada na instytucje obowiązek udzielenia jej odpowiedzi w tym samym języku, bez względu na ewentualną znajomość przez nią innego języka.

70 Wreszcie nie można też uwzględnić argumentu, że informacje zamieszczone na stronie EPSO oraz przewodnik są dostępne we wszystkich językach urzędowych, ani że kandydaci włoskiej narodowości nie doznali żadnej krzywdy z racji braku możliwości posługiwania się włoskim w korespondencji z EPSO.

71 Co do pierwszego z tych argumentów wystarczy wskazać, że w niniejszym przypadku chodzi o język używany w indywidualnych kontaktach między kandydatami a EPSO, a podnoszone okoliczności nie mają żadnego wpływu na jego obowiązek przestrzegania art. 2 rozporządzenia nr 1 w odniesieniu do tej korespondencji.

72 Co do drugiego argumentu wystarczy stwierdzić, że naruszenie normy prawa Unii, w niniejszym przypadku art. 2 rozporządzenia nr 1, której EPSO miało obowiązek przestrzegać, wystarczy, by spowodować stwierdzenie nieważności zaskarżonych ogłoszeń, bez potrzeby wykazania, że to naruszenie wyrządziło krzywdę określonym kandydatom.

73 Zatem, zważywszy na całość powyższych wywodów, należy uwzględnić szósty zarzut Republiki Włoskiej i pierwszy zarzut Królestwa Hiszpanii i stwierdzić nieważność zaskarżonych ogłoszeń, ze względu na to, że ograniczają języki, których można używać do komunikacji między kandydatami a EPSO, do niemieckiego, angielskiego i francuskiego.

W przedmiocie zgodności z prawem ograniczenia do niemieckiego, angielskiego lub francuskiego wyboru drugiego języka przez kandydatów startujących w konkursach, których dotyczyły zaskarżone ogłoszenia

74 Należy zbadać zgodność z prawem ograniczenia do niemieckiego, angielskiego lub francuskiego wyboru drugiego języka przez kandydatów startujących w konkursach, których dotyczyły zaskarżone ogłoszenia, gdyż jest to inny aspekt tych ogłoszeń, na który niezgodność z prawem stwierdzona w pkt 60 powyżej nie ma wpływu.

75 Należy w tym względzie zbadać zarzuty trzeci i siódmy Republiki Włoskiej w sprawie T-124/13, a także drugi zarzut Królestwa Hiszpanii w sprawie T-191/13.

76 Trzeci zarzut Republiki Włoskiej dotyczy naruszenia art. 6 ust. 3 UE, art. 18 TFUE, art. 22 karty praw podstawowych, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1, art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego oraz art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego. Co do istoty Republika Włoska podnosi, że wprowadzone przez zaskarżone ogłoszenia ograniczenie wyboru drugiego języka przez kandydatów startujących w rozpatrywanych konkursach do niemieckiego, angielskiego i francuskiego narusza wszystkie te postanowienia.

77 Siódmy zarzut Republiki Włoskiej dotyczy naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1, art. 1d ust. 1 i 6 i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego, art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego, zasady proporcjonalności oraz „przeinaczenia okoliczności

faktycznych”. Co do istoty w zarzucie tym Republika Włoska podnosi brak i niewystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonych ogłoszeń. Kwestionuje ponadto zasadność tego uzasadnienia oraz jego zgodność z przywołanymi przepisami.

78 W drugim zarzucie w sprawie T-191/13 Królestwo Hiszpanii podnosi w istocie naruszenie zasady niedyskryminacji ze względu na język, zapisanej w art. 1d regulaminu pracowniczego.

79 Podnosi ono, że uzasadnienie ograniczenia wyboru drugiego języka (zob. pkt 6 powyżej) polega na zamieszczeniu „standardowej formułki”, co nie wystarcza, by zastosować się do ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752). Tym samym, jego zdaniem, ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/248/13 zawiera te same wady, jak ogłoszenie sporne we wspomnianej sprawie. Jego uzasadnienie jest ogólne i nie spełnia „minimalnych wymogów w zakresie dowodów uzasadniających ograniczenie całego systemu językowego”. Królestwo Hiszpanii wysuwa analogiczne argumenty w uwagach interwenienta w sprawie T-124/13.

80 Przede wszystkim, jeśli chodzi o ewentualny brak lub niewystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonego ogłoszenia, należy wskazać, że w sprawie T-191/13 Komisja kwestionuje to, iż Królestwo Hiszpanii podniosło tego rodzaju zarzut w swojej skardze.

81 Należy jednak przypomnieć, że zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia zalicza się do naruszeń istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 akapit drugi TFUE i stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, którą w przypadku jej wystąpienia sąd Unii powinien uwzględnić z urzędu (zob. wyrok z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink’s France, C-367/95 P, Rec, EU:C:1998:154, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto, jak już wspomniano, Republika Włoska zakwestionowała w ramach swojego siódmego zarzutu w sprawie T-124/13, w szczególności, spełnienie obowiązku uzasadnienia przez autorów zaskarżonych ogłoszeń.

82 W tym względzie należy również przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia decyzji stanowi istotny wymóg proceduralny, który należy odróżnić od kwestii zasadności podstaw uzasadnienia, która to kwestia dotyczy zgodności spornego aktu z prawem materialnym. W istocie uzasadnienie aktu prawnego polega na formalnym przedstawieniu podstaw, na których opiera się dany akt. W przypadku gdy owe podstawy są dotknięte błędami, jest to wada naruszająca materialną zgodność z prawem danego aktu, ale nie jego uzasadnienie, które może być wystarczające, nawet jeśli podaje błędne podstawy (zob. wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Zb.Orz., EU:C:2008:392, pkt 181 i przytoczone tam orzecznictwo).

83 W niniejszym przypadku, jak wskazano w pkt 6 powyżej, zaskarżone ogłoszenia zawierają uzasadnienie mające usprawiedliwić wymóg, by kandydaci mieli wystarczającą znajomość niemieckiego, angielskiego lub francuskiego, czyli języków, do których ograniczono im wybór drugiego języka konkursu. Zatem nie można zarzucać wydającemu je organowi, EPSO, naruszenia obowiązku uzasadnienia. Oddzielną kwestią jest zasadność tego uzasadnienia. Zostanie ona zbadana w dalszej kolejności.

84 Następnie, do celów analizy tej ostatniej kwestii, należy przypomnieć brzmienie przepisów przytoczonych przez Trybunał w ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752), a powoływanych również przez Republikę Włoską i Królestwo Hiszpanii w ich argumentacji, a także to, co Trybunał z tych przepisów wywnioskował.

85 W pkt 81–84 ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752) Trybunał odniósł się, oprócz art. 1 rozporządzenia nr 1 (zob. pkt 52 powyżej), do art. 1d ust. 1 i 6 oraz art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego, a także do art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego.

86 Artykuł 1d ust. 1 regulaminu pracowniczego stanowi, że w stosowaniu regulaminu pracowniczego zakazuje się wszelkich przejawów dyskryminacji, takich jak w szczególności dyskryminacja ze względu na język. Zgodnie z art. 1d ust. 6 „[p]rzy stosowaniu zasady niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności należy zapewnić, by wszelkie ograniczenia tych zasad opierały się na obiektywnych i uzasadnionych podstawach oraz służyły osiągnięciu zgodnych z prawem celów w ramach ogólnego interesu polityki kadrowej […]".

87 Artykuł 28 lit. f) regulaminu pracowniczego stanowi, że na urzędnika może zostać powołany jedynie ten, kto wykazuje biegłą znajomość jednego z języków Unii oraz zadowalającą znajomość innego języka Unii. Jak Trybunał zauważył w ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752, pkt 83), o ile przepis ten stanowi, że zadowalająca znajomość tego innego języka jest wymagana „w zakresie niezbędnym dla wykonywania […] obowiązków", które zostaną przydzielone kandydatowi, o tyle nie wskazuje on kryteriów, które można uwzględnić w celu ograniczenia wyboru tego języka spośród języków urzędowych wymienionych w art. 1 rozporządzenia nr 1.

88 Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego ogłoszenie o konkursie może określać w odpowiednich przypadkach znajomość języków wymaganą w związku ze szczególnym charakterem podlegających obsadzeniu stanowisk. Niemniej, jak Trybunał wskazał w ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752, pkt 84), z przepisu tego nie wynika ogólne upoważnienie do ustanawiania wyjątków od wymogów art. 1 rozporządzenia nr 1.

89 Trybunał uznał więc, że przepisy, o których mowa w pkt 86–88 powyżej, nie określają wyraźnych kryteriów pozwalających na ograniczenie wyboru drugiego języka, którym muszą władać kandydaci startujący w konkursie mającym na celu nabór urzędników Unii, czy to do trzech języków wyznaczonych w zaskarżonych ogłoszeniach, czy to do innych języków urzędowych (ww. w pkt 26 wyrok Włochy/Komisja, EU:C:2012:752, pkt 85). Trybunał stwierdził ponadto, że instytucje, których dotyczyły zaskarżone ogłoszenia (a których dotyczyły także ogłoszenia o konkursie rozpatrywane w sprawie przed Trybunałem) nie są objęte żadnym szczególnym systemem językowym (zob. pkt 59 powyżej).

90 Trybunał wskazał jednak, że z całości powyższych przepisów wynika, iż interes służby może stanowić uzasadniony cel, który można brać pod uwagę. W szczególności art. 1d regulaminu pracowniczego dopuszcza ograniczenia zasad niedyskryminacji i proporcjonalności. Jednak w opinii Trybunału taki interes służby musi być obiektywnie uzasadniony, a wymagany poziom znajomości języków musi być proporcjonalny do rzeczywistych potrzeb służby (ww. w pkt 26 wyrok Włochy/Komisja, EU:C:2012:752, pkt 88).

91 W tym względzie Trybunał podkreślił, że zasady ograniczające wybór drugiego języka powinny zawierać jasne, obiektywne i możliwe do przewidzenia kryteria, tak by kandydaci mogli znać z wystarczającym wyprzedzeniem wymogi językowe, po to, by mieli jak najlepsze warunki przygotowania się do konkursów (ww. w pkt 26 wyrok Włochy/Komisja, EU:C:2012:752, pkt 90).

92 W ww. w pkt 26 sprawie Włochy/Komisja (wyrok EU:C:2012:752, pkt 91) Trybunał stwierdził, że dane instytucje nigdy nie przyjęły wewnętrznych zasad na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1. Dodał też, że Komisja nie podniosła również istnienia innych aktów, takich jak komunikaty określające kryteria ograniczenia wyboru danego języka jako drugiego języka w celu wzięcia udziału w rozpatrywanych w tej sprawie konkursach. Wreszcie stwierdził, że sporne ogłoszenia o konkursach nie zawierały żadnego uzasadnienia w przedmiocie wyboru rozpatrywanych trzech języków (niemieckiego, angielskiego, francuskiego), do których ograniczono wybór drugiego języka przez kandydatów startujących w tych konkursach.

93 Z powyższych wywodów Trybunału wynika, że ograniczenie wyboru drugiego języka przez startujących w konkursie kandydatów do zawężonej liczby języków i wykluczenie pozostałych języków urzędowych stanowi dyskryminację ze względu na język (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok Włochy/Komisja,

EU:C:2012:752, pkt 102). Jest bowiem oczywiste, że taki zapis faworyzuje niektórych potencjalnych kandydatów (tych, którzy znają w zadowalającym stopniu przynajmniej jeden z wyznaczonych języków), gdyż mogą oni wziąć udział w konkursie, i tym samym zostać zatrudnieni jako urzędnicy lub pracownicy Unii, natomiast inni, którzy nie znają tych języków, zostają wykluczeni.

94 Komisja podnosi, że nie chodzi o dyskryminację ze względu na przynależność państwową. Jednak ten argument jest nieistotny dla sprawy, gdyż art. 1d regulaminu pracowniczego zakazuje nie tylko dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, lecz również wielu innych form dyskryminacji, w tym ze względu na język.

95 W tym samym kontekście Komisja podnosi w sprawie T-124/13, że nie może być żadnej dyskryminacji „przez fakt, że kandydaci mogli podejść do części konkursów [o których mowa w zaskarżonych ogłoszeniach] w swoim języku ojczystym, a wyboru drugiego języka dokonywano na podstawie najbardziej rozpowszechnionych języków, których w Europie najczęściej się uczy".

96 Argument ten należy odrzucić. Artykuł 1d regulaminu pracowniczego zakazuje wszelkiej dyskryminacji ze względu na język, choćby nawet liczba ofiar takiej dyskryminacji była dość ograniczona. Inną sprawą jest, czy dyskryminacja może być tolerowana z innych względów, w którym to przypadku ograniczona liczba potencjalnych ofiar dyskryminacji może stanowić ważny argument przemawiający za proporcjonalnością danego środka.

97 Należy więc zbadać, czy poprzez ograniczenie do niemieckiego, angielskiego i francuskiego wyboru drugiego języka przez kandydatów, których dotyczą zaskarżone ogłoszenia, EPSO będące organem wydającym te ogłoszenia naruszyło art. 1d regulaminu pracowniczego, wprowadzając zakazaną dyskryminację ze względu na język.

98 Należy stwierdzić, że w odróżnieniu od ogłoszeń o konkursie będących przedmiotem ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752) zaskarżone ogłoszenia zawierają uzasadnienie (zob. pkt 6 powyżej), umieszczone tam specjalnie po to, by spełnić wymogi tego wyroku. W szczególności z uzasadnienia tego wynika, że „możliwości wyboru drugiego języka w ramach [….] konkursu zostały określone zgodnie z interesem służby, który wymaga, aby nowo zatrudnione osoby były niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i do skutecznej komunikacji w codziennej pracy" i że „[w] przeciwnym razie wydajność pracy w instytucjach poważnie by ucierpiała".

99 Należy jednak zauważyć, że inne stwierdzenia Trybunału przytoczone w pkt 92 powyżej pozostają aktualne również w odniesieniu do okoliczności niniejszych spraw. Jak zresztą bowiem Komisja potwierdziła na rozprawie, instytucje, których dotyczy zaskarżone ogłoszenie, nie przyjęły po ogłoszeniu ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752) do czasu publikacji zaskarżonych ogłoszeń ani wewnętrznych przepisów na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1, ani innych aktów prawnych, takich jak komunikaty określające kryteria dla ograniczenia wyboru drugiego języka do celów udziału w konkursie mającym na celu nabór urzędników Unii. Należy w szczególności stwierdzić, że żadne takie zapisy nie figurują w przewodniku.

100 Z ww. w pkt 26 wyroku Włochy/Komisja (EU:C:2012:752, pkt 95) wynika, że braku norm prawnych czy komunikatów tego rodzaju jak te, o których mowa w pkt 99 powyżej, nie rekompensuje treść ogłoszenia o konkursie, które z konieczności odnosi się wyłącznie do konkretnego konkursu. Czas upływający między publikacją ogłoszenia o konkursie a terminem przewidzianych w nim egzaminów niekoniecznie pozwala na to, by kandydat nabył znajomość języków wystarczającą, by wykazać się swoimi kwalifikacjami zawodowymi. Jeśli zaś chodzi o możliwość nauczenia się jednego z trzech języków, do których zaskarżone ogłoszenia ograniczają wybór drugiego języka, z perspektywą udziału w przyszłych konkursach, wymaga to tego, by wyznaczone przez EPSO języki były możliwe do ustalenia ze znacznym wyprzedzeniem. Tymczasem brak zasad, takich jak zasady, o których mowa w pkt 92 powyżej, bynajmniej nie gwarantuje tego, że wybór języków konkursów jest ustalony i nie zapewnia w tym zakresie żadnej przewidywalności.

101 Należy jednak zbadać, czy uzasadnienie zamieszczone w zaskarżonych ogłoszeniach wykazuje, że ograniczenie do niemieckiego, angielskiego i francuskiego wyboru drugiego języka przez kandydatów startujących w spornych konkursach jest uzasadnione interesem służby i zgodne z zasadą proporcjonalności.

102 Należy przede wszystkim ustalić parametry takiego badania. Komisja powołuje się na zasadę autonomii instytucji Unii (zob. pkt 67 powyżej), by podnieść, że mają one „szczególnie szeroki" zakres uznania, gdyż tylko one mogą decydować o swojej polityce kadrowej. Wywodzi ona z tego, że w tym kontekście zasada niedyskryminacji zostaje naruszona wyłącznie w przypadku decyzji arbitralnych lub oczywiście niewłaściwych względem zamierzonego celu, który według niej polega na możności dysponowania kandydatami, którzy są niezwłocznie gotowi do pracy, oraz rekrutowania urzędników o najwyższych umiejętnościach, wydajności i uczciwości.

103 W tym względzie należy zauważyć, że tylko cel dysponowania kandydatami gotowymi niezwłocznie do pracy jest w stanie ewentualnie uzasadnić dyskryminację ze względu na język. Natomiast taka dyskryminacja nie jest w stanie ułatwić naboru urzędników o najwyższych umiejętnościach, wydajności i uczciwości, gdyż przymioty te są oczywiście niezależne od znajomości języków przez kandydata.

104 Należy następnie przypomnieć, że autonomia funkcjonalna instytucji nie zwalnia ich z obowiązku przestrzegania mających zastosowanie przepisów prawa Unii, do których należy art. 1d regulaminu pracowniczego.

105 Ponadto rzeczywiście z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w dziedzinach podlegających władzy uznaniowej zasada niedyskryminacji zostaje naruszona, gdy dana instytucja dokonuje rozróżnienia arbitralnego lub oczywiście niewłaściwego w stosunku do zamierzonego w przepisach celu (zob. wyrok z dnia 20 marca 2012 r., Kurrer i in./Komisja, od T-441/10 P do T-443/10 P, Zb.Orz.SP, EU:T:2012:133, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok z dnia 15 kwietnia 2010 r., Gualtieri/Komisja, C-485/08 P, Zb.Orz., EU:C:2010:188, pkt 72).

106 Jednakże orzecznictwo to nie wyklucza wszelkiej kontroli ze strony sądu Unii, dotyczącej ewentualnych wymogów w zakresie szczególnej znajomości języków przez kandydatów startujących w konkursie mającym na celu nabór urzędników lub pracowników Unii. Przeciwnie, z rozumowania Trybunału przedstawionego w pkt 90 powyżej wynika, że sąd Unii powinien zbadać, czy takie wymogi są obiektywnie uzasadnione i proporcjonalne do rzeczywistych potrzeb służby, czyli innymi słowy, czy nie są arbitralne lub oczywiście nieodpowiednie w stosunku do zamierzonego celu.

107 W myśl uzasadnienia zaskarżonych ogłoszeń interes służby „wymaga, aby nowo zatrudnione osoby były niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i do skutecznej komunikacji w codziennej pracy". Zgodnie „z długoletnią praktyką dotyczącą komunikacji wewnętrznej w instytucjach UE", a także „z uwagi na potrzeby służb w zakresie komunikacji zewnętrznej i prowadzenia dokumentacji" dochodzi się do wniosku, że trzy omawiane języki są „językami najpowszechniej wykorzystywanymi".

108 Stwierdza się następnie, że te trzy języki „są językami zdecydowanie najczęściej wybieranymi przez kandydatów w kategorii »język 2« w konkursach, w których można dokonać w tym zakresie swobodnego wyboru". Wedle zaskarżonych ogłoszeń „[t]aka sytuacja odzwierciedla obecne standardy edukacyjne i zawodowe, na podstawie których od kandydatów na stanowiska w instytucjach Unii Europejskiej można oczekiwać znajomości przynajmniej jednego z tych trzech języków". W świetle powyższych względów dochodzi się do wniosku, że „uwzględniając interes służby oraz potrzeby i wiedzę kandydatów, a także dziedzinę niniejszego konkursu, uzasadnione jest przeprowadzenie testów w trzech wspomnianych językach. Ma to zagwarantować, że wszyscy kandydaci, niezależnie od tego, jaki język jest ich językiem pierwszym, będą władać przynajmniej jednym ze wspomnianych trzech języków urzędowych na poziomie umożliwiającym wykonywanie obowiązków służbowych".

109 Wydaje się, iż argument, że „[p]rzeprowadzane w taki sposób testy szczególnych kompetencji kandydatów umożliwiają instytucjom dokonanie oceny zdolności kandydatów do bezzwłocznego wykonywania zadań w środowisku, które jest bardzo zbliżone do prawdziwego środowiska pracy", został przedstawiony w celu uzasadnienia organizacji niektórych egzaminów w drugim języku, wybranym przez wszystkich kandydatów spomiędzy niemieckiego, angielskiego i francuskiego. Wymóg, że kandydaci, którzy wybiorą jeden z tych trzech języków jako pierwszy język, muszą mimo to przystąpić do egzaminów w innym z tych trzech języków, który wybiorą jako drugi język, tłumaczy się tym, że leży to „w interesie równego traktowania".

110 Stwierdzenie, że trzy omawiane języki są „językami najpowszechniej wykorzystywanymi", biorąc w szczególności pod uwagę „długoletnią praktykę dotyczącą komunikacji wewnętrznej w instytucjach UE", zajmuje kluczową pozycję w tym rozumowaniu. Należy jednak uznać, że jest to sformułowanie niekonkretne i nieuzupełnione o żadne konkretne przesłanki.

111 Przywoływana tu praktyka językowa dotycząca komunikacji wewnętrznej w instytucjach UE nie została w żaden sposób głębiej omówiona. W szczególności nie wyjaśniono, czy wymaga ona jednoczesnego posługiwania się tymi trzema językami jako językami komunikacji wewnętrznej we wszystkich służbach wszystkich instytucji, których dotyczą zaskarżone ogłoszenia, czy też raczej niektóre służby używają jednego z tych języków, a inne innego. W tej ostatniej sytuacji istniałoby ryzyko, że służby, które mogłyby być zainteresowane kandydatami, którzy przeszli sporne konkursy, nie używają tego czy innego z trzech omawianych języków jako języka wewnętrznej komunikacji, co podważałoby racjonalność i proporcjonalność ograniczenia do tych trzech języków wyboru drugiego języka przez kandydatów startujących w spornych konkursach. W takim przypadku albo niektórzy kandydaci, choć przeszli konkurs, nie zostaliby bowiem zatrudnieni, albo dane służby byłyby zmuszone zatrudnić częściowo kandydatów niewładających językiem komunikacji wewnętrznej, co również rodziłoby uzasadnione pytania o sens i użyteczność omawianego ograniczenia.

112 Komisja przedstawiła w swoich pismach szereg wyjaśnień w tym względzie i dodatkowe materiały dowodowe. Ich badanie nie pozwala jednak rozwiać poważnych wątpliwości, które budzą powyższe stwierdzenia zaskarżonych ogłoszeń.

113 Po pierwsze, Komisja podnosi, że niemiecki, angielski i francuski są „trzema głównymi językami obrad instytucji Unii". Jej zdaniem sytuacja ta charakteryzowała się pierwotnie użyciem francuskiego i niemieckiego, a po 1973 r. doszedł do nich angielski. Komisja dodaje, że tradycyjnie językiem narad sądów należących do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest francuski, zaś angielski jest „najbardziej powszechnym językiem roboczym w agencjach". Ten stan faktyczny ma potwierdzać w szczególności system językowy Komitetu Stałych Przedstawicieli (Coreper), którego zadaniem zgodnie z art. 16 ust. 7 TUE jest przygotowanie obrad Rady Unii Europejskiej.

114 Należy jednak stwierdzić, że pomijając kopie pewnych maili, przedstawione w sprawie T-124/13 w celu wykazania, że niemiecki, angielski i francuski są językami wehikularnymi używanymi przez państwa członkowskie w Coreperze, Komisja nie przedłożyła żadnych dowodów na poparcie streszczonych powyżej twierdzeń.

115 W braku takich materiałów dowodowych twierdzenie, niekonkretne i ogólne, że niemiecki, angielski i francuski są „głównymi" językami obrad instytucji Unii nie może zostać przyjęte. Komisja sama przyznaje, że jedynym językiem narad wszystkich sądów składających się na Trybunał Sprawiedliwości jest tradycyjnie francuski. Ponadto powszechnie wiadomo, że posłowie do Parlamentu Europejskiego zabierają głos na sesjach plenarnych lub posiedzeniach komisji we wszystkich językach urzędowych. To samo tyczy się przedstawicieli państw członkowskich spotykających się w ramach Rady.

116 Ponadto, gdyby nawet przyznać, że, jak twierdzi Komisja, trzy omawiane języki są „językami wehikularnymi" używanymi w Coreperze (co zresztą zakwestionowała Republika Włoska w sprawie T-124/13), fakt ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu. Z żadnej informacji zawartej w aktach

sprawy ani z twierdzeń Komisji nie wynika bowiem, że istnieje jakikolwiek związek między działalnością Coreperu a zakresem zadań, jakie mogą wykonywać kandydaci startujący w spornych konkursach, jeżeli przejdą ten konkurs i zostaną zatrudnieni.

117 Wniosek ten jest w bardziej ogólnym sensie aktualny w odniesieniu do wszelkich ewentualnych argumentów dotyczących używania jednego lub kilku języków jako „języka obrad" którejś z instytucji Unii: nawet gdyby członkowie określonej instytucji posługiwali się wyłącznie jednym językiem lub pewnymi językami podczas obrad, nie stwarza to domniemania, bez dalszych wyjaśnień, że nowo zatrudniony urzędnik, nieznający żadnego z tych języków, nie byłby w stanie niezwłocznie wykonywać pożytecznej pracy w omawianej instytucji.

118 Po drugie, Komisja podnosi, że niemiecki, angielski i francuski są trzema językami, na które praktycznie wszystkie dokumenty tłumaczone są przez Dyrekcję Generalną ds. Tłumaczeń Pisemnych. Komisja przedstawia na poparcie tego twierdzenia statystyki na temat języków źródłowych i języków docelowych dokumentów przetłumaczonych w latach 2000–2012. Jej zdaniem wynika z nich jasno, że trzy omawiane języki stanowią języki, na które służby mają największe zapotrzebowanie we wnioskach o tłumaczenia dokumentów, zarówno w charakterze języka wyjściowego, w przypadku tłumaczenia do użytku wewnętrznego dokumentu zewnętrznego, jak i w charakterze języka docelowego, w przypadku dokumentów wewnętrznych przeznaczonych do użytku zewnętrznego.

119 Na początek należy zauważyć, że znaczenie tych statystyk jest ograniczone, gdyż dotyczą one wyłącznie Komisji. Nie ma nic, co wskazywałoby, że taka sama sytuacja panuje w innych instytucjach, których dotyczą zaskarżone ogłoszenia.

120 Ponadto należy stwierdzić, że Komisja niesłusznie zakłada, że statystyki dotyczące języka źródłowego tłumaczeń obejmują wyłącznie dokumenty zewnętrzne, tłumaczone do użytku wewnętrznego, i odwrotnie, że statystyki dotyczące języka docelowego tłumaczeń dotyczą wyłącznie dokumentów wewnętrznych, przeznaczonych do użytku zewnętrznego. Statystyki, na które się powołuje, dzielą liczbę przetłumaczonych stron według języka oryginału (język źródłowy) lub języka, na który dokument jest tłumaczony (język docelowy), bez rozróżnienia między tłumaczeniami przeznaczonymi do użytku wewnętrznego czy zewnętrznego.

121 Tym samym nie jest możliwe ustalenie odsetka dokumentów, uwzględnionych w tych statystykach, które pochodziłyby z wewnątrz i przeznaczone by były do użytku wewnętrznego, lub byłyby istotne dla dziedzin, o których mowa w zaskarżonych ogłoszeniach. Tymczasem, jeśli duży odsetek stron tłumaczeń pochodzi z zewnątrz, znaczenie statystyk dotyczących języka źródłowego tłumaczeń dla ustalenia wewnętrznych języków komunikacji Komisji jest wątpliwe. Ponadto, skoro nie poczyniono żadnego rozróżnienia według służb, dla których tłumaczenia są przeznaczone, ewentualne wnioski, które mogłyby wypływać z tych statystyk co do używania języków wewnątrz Komisji w ogólnym ujęciu, niekoniecznie będą odzwierciedlać stan w ramach jej poszczególnych służb, których mogą dotyczyć dziedziny, o których mowa w zaskarżonych ogłoszeniach.

122 W każdym razie przedstawione przez Komisję statystyki nie mogą służyć na poparcie jej twierdzeń, które odzwierciedlają twierdzenia zawarte również w zaskarżonych ogłoszeniach.

123 Jeśli chodzi o statystyki dotyczące języków źródłowych tłumaczeń, to choć wprawdzie wykazują one, że angielski, francuski i niemiecki są odpowiednio na pierwszym, drugim i trzecim miejscu w zakresie języków źródłowych tłumaczeń, istnieje znaczny dystans między tymi trzema językami.

124 Otóż w 2012 r. dokumenty angielskie stanowiły 77,06% tłumaczeń, natomiast francuskie – 5,20% i niemieckie – 2,90%. W 2011 r. sytuacja była w znacznej mierze taka sama, to jest 80,63% stanowiły strony przetłumaczone z angielskiego, 5,76% – z francuskiego i 2,28% – z niemieckiego. W latach 2000–2012 udział angielskiego w porównaniu do innych języków znacząco wzrósł (z 55,08 do 77,06%), francuskiego – znacznie zmalał (z 32,49 do 5,20%), niemieckiego – również się zmniejszył (z 4,08 do

2,90%). Należy ponadto stwierdzić, że różnica procentowa między językami niemieckim i włoskim, z których pierwszy, z wyjątkiem 2012 r., zajmował czwartą pozycję, jest nieznaczna. Ich odpowiednie odsetki wynosiły 2,24% i 2,06% w 2010 r. oraz 2,28% i 1,49% w 2011 r. W 2012 r. na czwartym miejscu znalazły się języki hiszpański i grecki, których udział w tłumaczeniach wyniósł po 1,61%, w porównaniu do 2,90% tłumaczeń z języka niemieckiego.

125 Jeśli chodzi o statystyki dotyczące języków docelowych tłumaczeń, to wprawdzie angielski, francuski i niemiecki zajmują kolejno trzy pierwsze miejsca w najnowszych statystykach (2011 i 2012), jednak różnica między liczbami stron tłumaczonych na te trzy języki i na pozostałe języki nie jest bardzo znacząca. Otóż w 2011 r. 12,31% stron zostało przetłumaczonych na angielski, 7,92% na francuski, 6,53% na niemiecki, 4,27% na włoski, 4,20% na hiszpański, 4,13% na niderlandzki, 4,09% na portugalski, a 3,94% na grecki, zaś tłumaczenia na pozostałe języki urzędowe, z wyjątkiem irlandzkiego (0,61% przetłumaczonych stron), stanowią każdorazowo powyżej 3,50% przetłumaczonych stron. Za rok 2012 odsetek stron tłumaczonych na angielski, francuski i niemiecki wynosił odpowiednio 14,92%, 8,25% i 6,47%, w porównaniu do 4,40% na włoski i 4,26% na hiszpański, a tłumaczenia na wszystkie pozostałe języki urzędowe (z wyjątkiem irlandzkiego, 0,41% przetłumaczonych stron) stanowiły każdorazowo co najmniej 3,35% przetłumaczonych stron. Ze statystyk tych nie można wywnioskować, że kandydat, który przeszedł sporny konkurs, znający w zadowalającym stopniu angielski, francuski lub niemiecki, byłby w pełni gotowy do pracy od pierwszego dnia po zatrudnieniu, a kandydat znający na poziomie przynajmniej zadowalającym dwa inne języki urzędowe – nie.

126 Wprawdzie z tych statystyk wynika, że bardzo duży odsetek przetłumaczonych stron pochodził z oryginałów sporządzonych po angielsku (język źródłowy), jednak zaskarżone ogłoszenia nie wymagają wyłącznie zadowalającej znajomości angielskiego. Kandydat niemający zadowalającej znajomości tego języka może brać udział w konkursach, o których mowa w tych ogłoszeniach, jeśli ma zadowalającą znajomość przynajmniej niemieckiego lub francuskiego. Jak już wskazano, każdy z tych dwóch języków stanowi, zarówno jako język źródłowy, jak i docelowy, stosunkowo niewielki odsetek stron przetłumaczonych przez służby Komisji. Jeżeli kandydat władający jako drugim językiem tylko jednym z tych dwóch języków może brać udział w rozpatrywanych konkursach, niezasadne zdaje się wykluczenie potencjalnych kandydatów, którzy władają innymi językami urzędowymi.

127 Po trzecie, Komisja podnosi w sprawie T-124/13, że niemiecki, angielski i francuski są językami, w których mówi najwięcej jej urzędników i pracowników. Aby dowieść tego twierdzenia przedstawiła tabelę, stworzoną na podstawie danych z systemu zapisu danych osobowych jej urzędników i pracowników, która została również przekazana pismem dyrektora generalnego ds. kadrowych Komisji z dnia 14 marca 2013 r. Republice Włoskiej. Zdaniem Komisji z tabeli tej wynika, że francuski, niemiecki, a po nich angielski są językami, które jej urzędnicy i pracownicy w większości wskazują jako swój główny język, a za nimi znajdują się niderlandzki i włoski.

128 Przede wszystkim należy wskazać, że wyrażone powyżej zastrzeżenie, iż statystyki dotyczące tłumaczeń dotyczą tylko Komisji, ma również zastosowanie do tej tabeli, która dotyczy wyłącznie personelu Komisji.

129 W dalszej kolejności i nawet niezależnie od powyższej okoliczności, należy stwierdzić, że tabela ta obejmuje urzędników i pracowników Komisji według ich języka głównego, czyli, co jest oczywiste, języka ojczystego. Zatem, wbrew temu, co podnosi Komisja, z tabeli nie można wyciągnąć żadnych użytecznych wniosków w przedmiocie języków, w których mówią jej urzędnicy, gdyż urzędnicy i pracownicy Komisji powinni władać w sposób zadowalający, poza swoim językiem ojczystym, przynajmniej jednym innym językiem, jak tego wymaga art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego (zob. pkt 87 powyżej).

130 Ponadto należy stwierdzić, że Komisja błędnie odczytuje tę tabelę, kiedy stwierdza, że urzędnicy i pracownicy, których głównym językiem jest angielski (9,1%), stanowią trzecią co do wielkości grupę, po tych, dla których głównym językiem są francuski (26,9% ogółu) i niemiecki (11,1% ogółu).

W rzeczywistości urzędnicy i pracownicy, dla których głównym językiem jest angielski, są na czwartej pozycji, również za tymi, dla których głównym językiem jest niderlandzki (9,2% ogółu). Urzędnicy i pracownicy, dla których głównym językiem jest włoski (9% ogółu) są na miejscu piątym, a za nimi znajdują się ci, dla których głównym językiem jest hiszpański (6,8%), grecki (4% ogółu) i polski (4% ogółu).

131 Liczby te nie stanowią więc nawet dla samej Komisji uzasadnienia wymogu takiego jak ten zawarty w zaskarżonych ogłoszeniach, że nowo zatrudniony urzędnik lub pracownik musi mieć zadowalającą znajomość niemieckiego, angielskiego lub francuskiego. W najlepszym przypadku – kandydata mającego zadowalającą znajomość francuskiego – byłby to język będący głównym językiem dla około jednej czwartej urzędników lub pracowników Komisji. W przypadku pozostałych dwóch języków (niemieckiego i angielskiego) byłby to główny język mniej więcej co dziesiątego urzędnika lub pracownika Komisji. Nie można wskazać żadnych powodów, dla których taka znajomość powinna być uważana za niezbędną dla zatrudnianego urzędnika lub pracownika, tym bardziej że analogiczna znajomość innych języków, w szczególności zaś włoskiego, które stanowią główny język porównywalnych wielkością grup urzędników lub pracowników, nie jest wymagana.

132 Komisja przedstawiła w załączniku do dupliki w tej samej sprawie jeszcze inną tabelę, ukazującą rozkład jej urzędników i pracowników według ich narodowości i drugiego języka. Tabela ta zawiera również rząd wskazujący „średnią” na język, która wynosi 56,4% dla angielskiego, 19,8% dla francuskiego, 5,5% dla niemieckiego, 2,2% dla niderlandzkiego, 2% dla włoskiego i 1,6% dla hiszpańskiego, a dla pozostałych języków urzędowych mniej niż 1%. „Średnia” wynosząca 11,5% podana jest w kolumnie „n/a”, która według wyjaśnień Komisji udzielonych na rozprawie obejmuje członków jej personelu, którzy nie zgłosili drugiego języka.

133 Ponownie, nawet gdyby ograniczyć się do przypadku Komisji, dane z tej tabeli nie mogą uzasadnić wymogu znajomości języków przez startujących w konkursie kandydatów, takiego jak ten rozpatrywany w niniejszym przypadku. Przede wszystkim tabela ta uwzględnia wyłącznie drugi język zgłoszony przez poszczególnych urzędników, przez co nie ukazuje zbyt dokładnego obrazu znajomości języków przez urzędników i pracowników Komisji. Aby bowiem wiedzieć, ilu z nich ma przynajmniej zadowalającą znajomość np. angielskiego, należałoby też uwzględnić zarówno tych, dla których angielski jest głównym językiem, jak i tych, dla których angielski stanowi trzeci lub czwarty język (a nie tylko drugi język), gdyż nie można wykluczyć, że urzędnik lub pracownik zna w stopniu zadowalającym więcej niż dwa języki.

134 W każdym razie, gdyby nawet odsetki wskazane dla angielskiego, a w mniejszym stopniu dla francuskiego, były w stanie uzasadnić wymóg, by kandydaci ubiegający się o pracę w Komisji władali w stopniu zadowalającym przynajmniej jednym z tych dwóch języków, dane zawarte w tej tabeli nie mogą uzasadniać włączenia do języków, których znajomość jest wymagana, niemieckiego, czyli języka, który jest językiem głównym mniej więcej co dziesiątego urzędnika i który tylko 5,5% urzędników Komisji zgłosiło jako drugi język. Ponadto jeżeli został włączony niemiecki, włączenie włoskiego, hiszpańskiego czy nawet niderlandzkiego nie wydaje się nieracjonalne, gdyż odsetki podane dla każdego z tych trzech języków nie różnią się zbytnio od tych podanych dla niemieckiego.

135 Ograniczenia wyboru drugiego języka przez startujących w konkursie kandydatów do wąskiej liczby języków urzędowych nie można uznać za obiektywnie uzasadnione i proporcjonalne, jeżeli wśród tych języków znajdują się, poza językiem, którego znajomość jest pożądana, czy wręcz niezbędna, inne języki, nieprzynoszące żadnych szczególnych korzyści. Jeżeli dopuści się, jako alternatywę dla jedynego języka, którego znajomość jest korzystna dla nowo zatrudnionego urzędnika, inne języki, których znajomość nie jest atutem, nie ma żadnego powodu, by nie dopuścić również wszystkich innych języków urzędowych.

136 Po czwarte, Komisja podnosi, że niemiecki, angielski i francuski są językami obcymi najczęściej nauczanymi i używanymi w państwach członkowskich Unii. Na poparcie tych twierdzeń przedstawia sprawozdanie Eurostatu opublikowane w *Statistics in Focus* nr 49/2010, w którym stwierdzono, po pierwsze, że angielski jest „językiem, którego bez porównania najczęściej naucza się [w Europie] na wszystkich poziomach edukacji, a za nim plasują się francuski, niemiecki, rosyjski i, w mniejszym stopniu, hiszpański", a po drugie, że „za bez porównania najlepiej znany język obcy [w Europie] uważany jest angielski, a po nim niemiecki, rosyjski, francuski i hiszpański".

137 Statystyki te odnoszą się do wszystkich obywateli Unii i nie można zakładać, że prawidłowo oddają znajomość języków przez urzędników Unii. W każdym razie jedyne, czego te statystyki mogą dowodzić, to to, że liczba potencjalnych kandydatów, którzy ucierpieliby przez ograniczenie do niemieckiego, angielskiego i francuskiego języków, które można wybrać jako drugi język konkursów, których dotyczą zaskarżone ogłoszenia, jest mniejsza niż gdyby ten wybór ograniczono do innych języków. Jednak ta okoliczność nie jest wystarczająca, by uznać, że omawiane ograniczenie nie jest dyskryminujące, gdyż ewentualnie ograniczona liczba dotkniętych osób nie może stanowić w tym względzie ważnego argumentu (zob. pkt 96 powyżej).

138 W najlepszym przypadku wyniki te mogłyby wykazać proporcjonalny charakter rozpatrywanego ograniczenia, gdyby się okazało, że leży ono w interesie służby. Jednakże Komisja akurat nie wykazała, że ta przesłanka jest spełniona.

139 Powyższe względy mają również zastosowanie do materiału dowodowego, na który powołuje się Komisja w celu wykazania, że gdy startujący w konkursie kandydaci nie byli ograniczeni w swoim wyborze drugiego języka, niemiecki, angielski i francuski były najczęściej wybieranymi językami. Okoliczność, że liczba kandydatów, którym uniemożliwiono by wybranie innego języka jako drugiego języka konkursu jest ewentualnie mniejsza, nie oznacza, że ci kandydaci nie są dyskryminowani.

140 Po piąte, w duplice w sprawie T-124/13 Komisja podnosi, że kolegium szefów administracji instytucji Unii zleciło analizy niezbędne do dokonania oceny, czy niemiecki, angielski i francuski można uznać za najbardziej reprezentatywne języki spośród języków używanych przez służby instytucji. Dodaje, że kolegium stwierdziło istnienie porozumienia w przedmiocie ogólnych wytycznych dotyczących używania języków w konkursach organizowanych przez EPSO.

141 Komisja przedstawiła pismo przewodniczącego tego kolegium z dnia 10 czerwca 2013 r., z którego wynika, że kolegium stwierdziło porozumienie szefów administracji instytucji Unii w celu przyjęcia projektu ogólnych wytycznych dotyczących używania języków w konkursach organizowanych przez EPSO, z wyjątkiem zastrzeżenia wyrażonego przez przedstawiciela Trybunału Sprawiedliwości, który oświadczył, że wstrzymuje się od zajęcia stanowiska. Komisja przedstawiła również tekst wytycznych, których dotyczyło to porozumienie.

142 Materiały te, zresztą późniejsze w stosunku do zaskarżonych ogłoszeń i wniesienia skarg, nie podważają przedstawionych powyżej wniosków. Wytyczne przyjęte przez kolegium szefów administracji nie zawierają żadnego nowego elementu stanu faktycznego w stosunku do tych już powyżej zbadanych. Sama Komisja podnosi bowiem, że dane analizowane przez szefów administracji „są w znacznym stopniu zbieżne" z tymi przedstawionymi przez Komisję w załączniku do jej odpowiedzi na skargę. Zaś z przedstawionych powyżej powodów dane te nie mogą uzasadnić twierdzeń dotyczących używania języków w instytucjach Unii, które zamieszczono w uzasadnieniu zaskarżonych ogłoszeń lub które wysuwa Komisja w swoich pismach. Fakt, że szefowie organów administracji Unii, z wyjątkiem przedstawiciela Trybunału Sprawiedliwości, który się wstrzymał, doszli do odmiennego wniosku, nie ma żadnego znaczenia.

143 I wreszcie po szóste, Komisja utrzymuje, że ograniczenie wyboru drugiego języka ustanowione w zaskarżonych ogłoszeniach jest uzasadnione charakterem egzaminów. W szczególności etap oceny zintegrowanej wymaga, dla jednolitej oceny kandydatów i ułatwienia im komunikacji z innymi uczestnikami konkursu i z komisją konkursową, zapewnienia, że egzaminy te odbywać się będą w języku wehikularnym.

144 W odpowiedzi na ten argument wystarczy wskazać, że takie uzasadnienie omawianego ograniczenia nie zostało podane w uzasadnieniu zaskarżonych ogłoszeń. Tymczasem nie można uznać, że dyskryminacja ze względu na język wynikająca z zaskarżonych ogłoszeń jest uzasadniona ze względów innych niż te podane w tychże ogłoszeniach. Zatem również ten argument należy oddalić.

145 Należy więc uznać, w odniesieniu do wszystkich wskazanych powyżej powodów, że ograniczenie w zaskarżonych ogłoszeniach do niemieckiego, angielskiego i francuskiego wyboru drugiego języka przez kandydatów startujących w konkursach, których dotyczą te ogłoszenia, nie jest ani obiektywnie uzasadnione, ani proporcjonalne do zamierzonego celu, który według Komisji polega na zatrudnieniu urzędników i pracowników, którzy będą niezwłocznie gotowi do pracy.

146 Nie wystarczy bowiem bronić zasady tego rodzaju ograniczenia poprzez odniesienie do dużej liczby języków uznanych w art. 1 rozporządzenia nr 1 za języki urzędowe i robocze Unii oraz wynikającej z tego konieczności wybrania mniejszej liczby języków, a nawet tylko jednego, jako języków komunikacji wewnętrznej lub „języków wehikularnych”. Trzeba jeszcze obiektywnie uzasadnić wybór jednego lub kilku konkretnych języków i pominięcia wszystkich pozostałych.

147 I tego właśnie ani EPSO, autor zaskarżonych ogłoszeń, ani Komisja, strona pozwana przed Sądem, nie zrobiły. Żadne z przedstawionych przez Komisję danych nie świadczą o tym, że nowo zatrudniony urzędnik, który ma zadowalającą znajomość niemieckiego, angielskiego lub francuskiego, będzie niezwłocznie gotowy do pracy, a kandydat znający w stopniu przynajmniej zadowalającym inne dwa języki urzędowe – nie będzie.

148 W związku z tym należy uwzględnić zarzuty trzeci i siódmy Republiki Włoskiej w sprawie T-124/13, a także drugi zarzut podniesiony przez Królestwo Hiszpanii w sprawie T-191/13 i bez potrzeby badania pozostałych, niezbadanych dotąd zarzutów, stwierdzić nieważność zaskarżonych ogłoszeń również w zakresie, w jakim ograniczają one do niemieckiego, angielskiego i francuskiego wybór drugiego języka przez kandydatów.

149 Ponadto, zważywszy na ten wniosek, nie ma potrzeby orzekać w przedmiocie zakwestionowania przez Królestwo Hiszpanii w sprawie T-191/13 zgodności z prawem użycia drugiego języka, wybranego przez poszczególnych kandydatów startujących w konkursie, którego dotyczy ogłoszenie EPSO/AD/248/13, spomiędzy niemieckiego, angielskiego i francuskiego, do niektórych egzaminów na ostatnim etapie konkursu.

150 Wniosek, zgodnie z którym rozpatrywane ogłoszenie o konkursie w zakresie, w jakim ogranicza wybór drugiego języka przez kandydatów, jest niezgodne z prawem, musi również automatycznie oznaczać brak zgodności z prawem ograniczenia języka, którego można używać na niektórych egzaminach na ostatnim etapie konkursu, przez co w okolicznościach niniejszej sprawy badanie zgodności z prawem tego trzeciego aspektu ogłoszenia EPSO/AD/248/13, który kwestionuje Królestwo Hiszpanii, jest bezprzedmiotowe.

151 Wreszcie, po wysłuchaniu stron na rozprawie w sprawie T-124/13 i bez sprzeciwu z ich strony Sąd uważa, że nie należy podważać wyników konkursów, których dotyczyły zaskarżone ogłoszenia (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok Włochy/Komisja, EU:C:2012:752, pkt 103; wyrok z dnia 16 października 2013 r., Włochy/Komisja, T-248/10, EU:T:2013:534, pkt 45–51).

W przedmiocie kosztów

152 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy ją obciążyć jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Republikę Włoską w sprawie T-124/13 i przez Królestwo Hiszpanii w sprawie T-191/13, zgodnie z żądaniem tych państw członkowskich.

153 Królestwo Hiszpanii, występujące w sprawie T-124/13 w charakterze interwenienta, pokrywa własne koszty związane z interwencją, zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Sprawy T-124/13 i T-191/13 zostają połączone do celów wydania wyroku.

2) Stwierdza się nieważność ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AST/125/12 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej asystentów w następujących dziedzinach: audyt, finanse/księgowość i ekonomia/statystyka, ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AST/126/12 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej asystentów w następujących dziedzinach: biologia/nauki przyrodnicze i medyczne, chemia, fizyka i materiałoznawstwo, badania jądrowe, inżynieria lądowa i mechaniczna i inżynieria elektryczna i elektroniczna oraz ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/248/13 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów (AD 6) w następujących dziedzinach: bezpieczeństwo budynków i inżynieria instalacji budowlanych.

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Republikę Włoską w sprawie T-124/13 i przez Królestwo Hiszpanii w sprawie T-191/13.

4) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty związane z interwencją w sprawie T-124/13.

Gratsias Kancheva Wetter

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 września 2015 r.

Podpisy